

[Kofod-Svendsen]

man et forkert alternativ op, for hvis man afskaffer den, udsender man et signal, som jeg frygter vil øge det private forbrug, hvad der ikke er råd til, hvorfor det så bliver nødvendigt med andre finanspolitiske foranstaltninger, som måske er mere ubehagelige.

Når det er sagt, at her har vi en principielt rigtig lovgivning, mener jeg, det lige så stærkt må siges, at udformningen ikke har levet op til det, man bør kunne forvente og forlange af en lovgivning. Der er skævheder, og der er urimeligheder. Det er sagt af flere ordførere her, og der er taget eksempler frem. Jeg skal ikke stå og læse de mange breve op, som også jeg har modtaget. Der er enkelttilfælde, hvor man har taget et lån, som notorisk ikke har været et forbrugslån, men sådan som man har optaget det, er det blevet ramt af renteaftgiften på grund af den udformning, loven har fået. Dette må vi erkende.

Jeg mener, at vi også som politikere må erkende, at når vi har vedtaget en lov, som har nogle urimeligheder, kan det ikke nytte noget ligesom at bortforklare disse urimeligheder, men man må heller ikke bruge disse enkeltstående eksempler til at lægge et rigtigt princip for had, og det er det, jeg føler at noget af debatten i denne sommer har haft en tendens til.

Vi skal som det første rette op på skævhederne og urimelighederne ved at tilpasse loven, så den rammer det, der er dens sigte, nemlig det lånefinansierede forbrug, men ikke lån, der er optaget i erhvervsøjemed eller på grund af, at virksomheden er gået nedenunder og hjem. Vi har fået flere eksempler fremdraget ikke mindst af hr. Jens Thoft og hr. Glistrup, og jeg har bedt skatteministeren om at lave et virkelig fyldigt notat, hvor de eksempler, vi har på, at loven rammer i strid med lovens hensigt, er listet op, så vi helt præcis ved, at det og det er urimeligt, så vi kan få det rettet. Når vi i løbet af de kommende dage får konstateret, hvor skævhederne er, og hvordan de skal rettes, må vi også få dem rettet for 1987.

Her vil jeg meget appellere til skatteministeren om at være imødekommende, så vi virkelig får det, der er erkendt som faldende uden for lovens sigte, rettet op for 1987.

Jeg er klar over, at vi kommer ind i nogle administrative problemer, men jeg synes, at det ud fra et retfærdighedssynspunkt må være sådan, at de, der ikke skulle have været ramt – og her tænker jeg vel at mærke på dem, som ikke

har lånt til forbrug, men som er blevet ramt af afgiften på grund af, at udformningen ikke har været så korrekt, som den burde – bliver friholdt.

Jeg vil meget opfordre skatteministeren til virkelig at gå ind i et arbejde på, at en urimelighed, noget, som vi er enige om er uretfærdigt, også bliver lempet så hurtigt som muligt.

Når vi så kommer til debatten om en bundgrænse, må jeg stærkt understrege sigtet med loven, nemlig det opsparingsfremmende, og da er vi i Kristeligt Folkeparti meget betænkelige, hvis man via en meget høj bundgrænse udhuler det opsparingsfremmende sigte. Vi kan da drøfte, hvor grænsen skal gå, men jeg har været meget glad for, at regeringen har været bange for at udhule det opsparingsfremmende sigte, og her kan vi fra Kristeligt Folkepartis side kun sige, at vi fuldt ud vil støtte regeringens hensigt og bevare sigtet med loven. Hvis vi – især fremadrettet – får en meget høj bundgrænse, kan det nemlig næsten blive en form for legalisering af et lånefinansieret forbrug for en husstand på måske 100.000 kr., ja, der har oven i købet været stillet forslag om en højere bundgrænse. Det mener vi er højest uheldigt. Men vi vil meget gerne medvirke til at få det ordnet mest rimeligt for 1987. Her er der af retfærdighedsgrunde brug for ændringer, og dér kan det altså ikke nytte, at man kommer med administrative, tekniske argumenter. De må vige her, for at retfærdigheden kan ske fyldest.

Så er det også fint, sådan som det er i det lovforslag af 30. juni, skatteministeren kom med, at folk, der hurtigt afvikler, på den måde kan komme ud af renteaftgiften. Det opsparingsfremmende sigte skal bevares, men samtidig må urimeligheder rettes, og det skal ske så hurtigt som muligt. Det er det, vi i Kristeligt Folkeparti vil medvirke til.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det lovforslag, vi har til behandling her, er jo i sig selv et enkelt og et overskueligt lovforslag, som forlænger fristen for indbetaling af renteaftgift fra den 22. august 1988 til den 20. januar 1989. Det følger samtidig, at de, der allerede har indbetalt renteaftgift, kan få pengene tilbage. For så vidt angår de indbetalinger, der har fundet sted direkte til Statsskattedirektoratet, altså til statskassen, sker tilbagebetalingen automatisk.